

עפ"ג 51692/05/15 - מ ה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

23 דצמבר 2015

עפ"ג 51692-05-15 ה' נ' מדינת ישראל

לפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט

מ ה

המערער:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד שמרית צור

ב"כ המשיבה - עו"ד טל בנאי-גת

הנאשם

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. המערער הורשע על סמך הודייתו בכתב אישום האוחז שני אישומים. על פי האמור באישום הראשון: בתאריך 9.5.14 אמור היה המערער לאסוף את ילדיו מביתה של גרושתו אשר בינתיים נישאה מחדש והיתה בהיריון (להלן: "**המתלוננת**"). בעודו ממתין מתחת לבנין כדי לאסוף את הילדים, צעק המערער למתלוננת ואיים עליה, בין היתר אמר המערער למתלוננת, שכדאי לה להוריד את הילדים, אם לא תעשה כך הוא ישרוף אותה, את ביתה ואת כל מי שנמצא בפנים. ושמא לא הבינה המתלוננת מה בדיוק

עמוד 1

נאמר לה, הוסיף המערער והבהיר: "באמת לא כדאי לך לרדת, למה אני אדביק לך סטירה ולא מענין אותי שאת בהיריון". המתלוננת נבהלה עד כדי הזעקת משטרה. ניתן היה לצפות שבואם של השוטרים ירגיע את המערער. בפועל המערער המשיך בהתנהגותו ובדברים המאיימים גם בנוכחותם. המערער אמר לשוטר: "לך תביא לי את הילדים, אם לא אני אשבור לה את האוטו, אני אשב עליה מאסר". כל אלה אינן איומים שמפורשים מהם קשה להעלות על הדעת.

סעיף 10 לעובדות האישום הראשון מפרט מועדים נוספים שבהם איום המערער על המתלוננת והפעם באמצעות מסרונים ששלח למכשיר הטלפון הנייד שלה. המסרונים כוללים אמירות כגון: "כבר הבנת שאין לי גבולות בקשר אלייך. אם אני מגיע והם לא מוכנים זה הסוף שלך. אני שובר לבעלך את הרגליים. חבל על הפנים שלך. אני בדרך לפרק אותך לגורמים". כל מילה מדברת בעד עצמה ואינה טעונה פרשנות.

באישום השני מדובר באירוע שהתרחש מספר שנים קודם לכן, בשנת 2011, הפעם מדובר באלימות פיזית. על-פי עובדות המערער דחף את המתלוננת בשעה שזו האחרונה שהיתה בדירת אחותה והוציא אותה מן הדירה לחדר המדרגות. בגין מעשה זה הורשע המערער בעבירה של תקיפה, תקיפת בן זוג עבירה לפי סעיף 382ב(1) לחוק העונשין.

2. כאמור בבית משפט קמא הודה המערער ונשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן. התסקיר מונח בדיעבד בפניו ונתייחס אליו בהמשך. המערער טען בבית המשפט כי הוא עסק תקופה מסוימת בעיסוק של בטחון ושימש כמאבטח. לטענתו, הוא רוצה לשוב ולעסוק בתחום זה, לרבות האפשרות להיות שוטר. ההרשעה תחסום בפניו את הדרך לעיסוק בתחום הבטחון.

3. בית משפט קמא (כב' השופט ש' מלמד) לא קיבל את העתירה לסיים את ההליך ללא הרשעה. אליבא דבית המשפט, לא הוכח אף אחד מהרכיבים הרלוונטיים. העבירה שמדובר בה היא עבירה חמורה, לעומת זאת הנזק שייגרם למערער איננו משמעותי. המערער עוסק בתחום אחר היום, תחום הצעצועים. עיסוקו הנוכחי לא ייפגע שעל כן אין מקום לסיום ההליך באי הרשעה. המערער הורשע אפוא והוטלו עליו העונשים הבאים: מאסר על תנאי של 3 חודשים וכן חויב המערער לחתום על התחייבות כספית בסך 1,000 ₪.

הערעור שבפנינו נסוב על החלטתו של בית המשפט לסיים את ההליך בהרשעה.

4. לטענת הסנגורית, האירועים נושא כתב האישום אינם מאפיינים את המערער ואינם משקפים את אורח חייו. הסכסוך בינו לבין המתלוננת נפתר, המתלוננת מצויה כאן באולם ואף היא שותפה לבקשה לסיים את ההליך בלי הרשעה. יש לראות את כל המכלול כמעידה חד פעמית הגם שמדובר בתאריכים שונים. הסנגורית מפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן שבו דברים חיוביים על המערער.

באשר לרכיב השני, קרי הנזק הקונקרטי שייגרם לו, העיסוק בתחום הבטחון הוא מרכיב מרכזי אצל המערער

והוא שואף לחזור ולהשתלב בתחום זה. עיסוקו הנוכחי בצעצועים הוא רק משום שכרגע איננו יכול לעסוק בתחום הבטחון. לא זו בלבד אלא שאף עיסוקו בתחום הצעצועים יפגע כתוצאה מההרשעה. המערער חפץ לשווק צעצועים במגזר הערבי ולשם כך עליו להגיע לישובים ערביים, המערער חושש להגיע כאשר הוא איננו רשאי, וממילא אינו נושא נשק. גם מטעם זה ההרשעה פוגעת בו שהרי ההרשעה היא שעומדת לו לרועץ בדרך לקבלת רישיון להחזקת נשק.

המדינה מפנה לנימוקים שהפנה בית משפט קמא והעתירה היא לא להתערב בהחלטה באשר לדרך ההליך.

5. שקלנו את טיעוני המערער ונראה לנו כי צדק בית משפט קמא כאשר סבר שלא זהו המקרה לסיום הליך באי הרשעה. חרף אין ספור הפעמים שהדברים נאמרו, נראה שאין מנוס מחזרה פעם נוספת על מושכל היסוד ולפיו, עבירה שבוצעה הרשעה בצדה. סיום הליך באי הרשעה שמור למקרים חריגים ובודדים, זו אינה דרך המלך.

6. לענייננו, אף אחד משני הרכיבים שעליהם נשענת החלטה לסיום באי הרשעה לא מתקיים במקרה זה. נתחיל במעשה העבירה - חרף נסיונה של הסגורית לגמד את הדברים דעתנו היא כי מדובר במסכת עובדתית חמורה שמחייבת הרשעה. האיומים באישום הראשון הם אישומים בוטים וקשים במיוחד. המערער לא השאיר מקום לדמיונה של המתלוננת. העובדה היא כי גם המתלוננת (שנוטה חסד למערער ורוצה היום בטובתו) הרגישה חרדה עד כדי כך שהזמינה את המשטרה. הדעת נותנת כי לא בקלות נקטה בצעד זה. מכל מקום, האיומים כאמור הם בוטים ומפורשים: "ישרוף אותה. ישרוף את כל מי שנמצא בפנים. לא אכפת לי שאת בהיריון" וכיו"ב.

כפי שצינו לעיל, המערער לא נרגע גם לאחר הגעת השוטרים. זהו מערער ששואף להשתלב במשטרה וזהו הנימוק או לפחות אחד הנימוקים עליו נשענת העתירה לסיום ההליך ללא הרשעה. ניתן היה לצפות שהמערער יורתע מנכחותם של השוטרים וישנה את התנהגותו ולו מרגע זה ואילך. בפועל כאמור הדברים המשיכו.

לרוע המזל, המציאות במדינת ישראל מצביעה על כך, שדינמיקה של איומים עוברת מהר מאוד לדינמיקה של מעשים והמקרה הנוכחי אינו חריג לענין פוטנציאל המסוכנות הגלום באיומים.

נדגיש עוד בענין המשטרה, כי השוטרים ככל הנראה גם הם הרגישו מאוימים, שעל כן ראה אחד מהם צורך בזימון כוחות משטרה נוספים. ושוב, הדעת נותנת כי לא בקלות ננקט צעד זה.

7. חומרה מיוחדת אנו רואים באמור בעובדה מס' 10, עובדה זו מתעדת מסרונים ששלח המערער למתלוננת והאמור בהם כבר פורט לעיל. המסרונים נשלחו מספר שבועות עובר למועד האירוע שצוין לעיל ומספר פעמים. כל מסרון אפשר למערער להתעשת, ולחדול משליחתם של מסרונים נוספים, בפועל כאמור היו מספר מסרונים.

גם האירוע משנת 2011 אינו ענין של מה בכך, מכל מקום יש בו כדי להצביע על כך שהמערער לא נרתע מאלמות.

התוצאה היא כי מבחינת חומרת העבירה לא נראה להסתכל על העובדות בעיניים מקלות.

8. מכאן למיהותו של המערער - תסקיר שירות המבחן אכן קושר למערער שבחים לענין הכרתו בחטא, נטילת האחריות וכיו"ב, בין היתר כותב שירות המבחן: "מיכאל קיבל אחריות על התנהגותו והצר על תוצאותיה". יחד עם זה בעמ' אחר באותו תסקיר עצמו, מציין שירות המבחן, כי המערער שלל בעיית אלימות בהתנהגותו ותיאר את האישומים כאירועים חריגים להתנהגותו.

לא ברור לנו כיצד מתיישבים הדברים זה עם זה, מכל מקום נראה שגם נטילת האחריות מסויגת.

כדי להסיר כל ספק אפילו היינו יוצאים מנקודת הנחה שתסקיר שירות המבחן הוא חד משמעי, עדיין לא היה בו כדי לשאת על גבו את גורל ההכרעה בתיק זה.

9. באשר לרכיב הנזק הקונקרטי - בנושא זה נראה לנו כי לא הונחה בפנינו אפילו תשתית לכאורית לענין הפגיעה הבלתי מידתית במערער. איננו מחדשים מאום כאשר אנו אומרים כי בית המשפט יסיים הליך בלי הרשעה כאשר הוא סבור כי הנזק שייגרם כתוצאה מההרשעה גובר על אינטרס הציבור בכך שהליך פלילי יסתיים בהרשעה.

המערער עוסק כיום בתחום הצעצועים. בתחום זה עסק המערער גם בעבר כאשר באמצע, לאורך תקופה מסוימת שימש כמאבטח ועסק בתחום הבטחון. לא ניתן לומר כי כל עתידו של המערער תלוי בהשתלבותו בתחום הבטחון. על פני הדברים נראה כי מדובר אפיזודה בחייו ולא מעבר לכך.

לא מצאנו ממש גם בטיעון בדבר חוסר יכולתו לשאת נשק והפגיעה הכלכלית הכרוכה בכך לענין עיסוקו בצעצועים, הדעת נותנת כי ניתן למצוא פתרונות לבעיה זו, היעזרות באדם אחר וכיו"ב. מכל מקום המערער יוכל לבקש לשאת נשק לאחר תקופה מסוימת והדבר יישקל נכון ליום הגשת הבקשה.

התוצאה היא כי לא ראינו ממש בערעור זה ואנו דוחים אותו.

ניתן והודע היום י"א טבת תשע"ו, 23/12/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

הוקלדעלידיסימונהאלפסי